

იოელის წიგნი და ლაოდიკიის მეშვიდე დღის ადვენტისტური ეკლესია — ნომერი ოცდაექვსი

Jeff Pippenger

2026-01-12

ნომერი ოცდაექვსი

იოელის ოთხი თაობა წარმოადგენს ღვთის ვენახის თანდათანობით განადგურებას 1863 წლიდან კვირა დღის კანონის შემოღებამდე. რიცხვი ოთხი ასევე სიმბოლურად გამოხატავს ქრისტეს ხასიათის ოთხ თვისებას. საწმიდარში მყოფ ქერუბიმებს სახის ოთხი გამოვლინება აქვთ, და ეს გამოვლინებები შეესაბამება ძველი ისრაელის ოთხმაგ დაყოფას, როდესაც ისინი საწმიდრის ირგვლივ იყვნენ დაბანაკებულნი. ისინი ასევე ოთხ სახარებასაც წარმოადგენენ.

ხოლო მათი სახეების მსგავსება ასეთი იყო: ოთხივეს ჰქონდა კაცის სახე და მარჯვენა მხარეს — ლომის სახე; ოთხივეს მარცხენა მხარეს ჰქონდა ხარის სახე; და ოთხივეს ჰქონდა არწივის სახეც. ეზეკიელი 1:10.

და პირველი მხეცი ჰგავდა ლომს, და მეორე მხეცი — ხბოს, და მესამე მხეცს ჰქონდა სახე, როგორც კაცისა, და მეოთხე მხეცი ჰგავდა მფრინავ არწივს. გამოცხადება 4:7.

ბიბლია (რიცხვნი 2) აღწერს 12 ტომს (ლევის გამოკლებით, რომელიც უშუალოდ კარვის ირგვლივ იყო დაბანაკებული) ოთხ ბანაკად ორგანიზებულს, თითოეულში სამი ტომით, საკურთხევლის ირგვლივ ოთხ ძირითად მხარეს განლაგებულს, თითოეულს თავისი დროშის, ანუ საბრძოლო ნიშნით. ეს განწყობა ქმნიდა სიმბოლურ პარალელს, whereby მიწიერი ბანაკი ირეკლავდა ზეციურ ტახტს, რომელსაც ქერუბიმები იცავდნენ.

იუდა აღმოსავლეთისკენ იდგა, საკურთხევლის შესასვლელთან ამომავალი მზის მიმართულებით. იუდას დროშა ლომი იყო, რადგან იგი იუდას ტომის ლომს განასახიერებს. იუდასთან ერთად მყოფი ორი ტომი იყვნენ ისაქარი და ზებულონი. იოანეს ხილვაში პირველი ცხოველი ლომს ჰგავდა, ისევე როგორც ეზეკიელის ქერუბიმებს ლომის სახე ჰქონდათ. რუბენი, ადამიანის სიმბოლო, სამხრეთით იყო სიმეონსა და გადთან ერთად. დასავლეთით იყო ეფრემი, ბენიამინთან და მანაშესთან ერთად, ხარის სახით წარმოდგენილი. ჩრდილოეთით იყო დანი, აშერთან და ნაფთალისთან ერთად, არწივით წარმოდგენილი. ტომების კავშირი ზეციური საწმიდრის ოთხ სახესთან ოთხ სახარებაშია წარმოდგენილი.

მათე არის იუდას ტომის ლომი, მარკოზი — მსხვერპლად შეწირული ხარი, ლუკა — კაცი, ხოლო იოანე — მაღლა მფრინავი არწივი. ქრისტე, როგორც იუდას ტომის ლომი, თავის თავს განსაზღვრავს როგორც მას, ვინც ბეჭედს ადებს და ხსნის თავის წინასწარმეტყველურ სიტყვას. მათეს წიგნში მესიანური წინასწარმეტყველებების აღსრულებაზე უფრო მეტი პირდაპირი მითითებაა (12), ვიდრე დანარჩენ სამ სახარებაში ერთად აღებული. ეს შედარებაც კი არ არის.

მათეს წიგნი წარმოადგენს ღვთის წინასწარმეტყველურ სიტყვას. ლუკა, რომელიც ექიმი იყო, თავის სახარებას წარადგენს ქრისტეს, როგორც კაცის ძის, პერსპექტივიდან, რადგან ლუკა არის კაცის სახე. მარკოზი თავის სახარებაში ქრისტეს წარადგენს იმ სამსხვერპლო შესაწირავის პერსპექტივიდან, რომელსაც ქრისტე განასახიერებდა, რადგან მარკოზი არის ხარი. იოანე არის მაღლა მფრინავი არწივი, რომელმაც ქრისტეს სახარების წარმოდგენაში ღვთის სიღრმენი წარმოაჩინა.

მნიშვნელოვანია, რომ მათეს წიგნი გავიგოთ ისე, როგორც იგი წარმოდგენილია წინასწარმეტყველურ სიტყვაში. მათეს წიგნი არის იუდას ტომის ლომი, თავისი წინასწარმეტყველური სიტყვის მეუფე, საიდუმლოთა საკვირველი აღმრიცხველი, საკვირველი ენათმეცნიერი, ის, ვინც ბეჭდავს და ხსნის თავის სიტყვას. იესო არის ალფა და ომეგა, და იგი არის სიტყვა. ახალი აღთქმის პირველი წიგნი და ახალი აღთქმის უკანასკნელი წიგნი წინასწარმეტყველური წიგნებია. უმეტესობამ იცის ეს ფაქტი გამოცხადების წიგნის შესახებ, მაგრამ შესაძლოა ვერ გაუცნობიერებიათ, რომ მათე არის ახალი აღთქმის ალფა, ამიტომ იგი უნდა შეესაბამებოდეს ახალი აღთქმის ომეგას. იგი უნდა წარმოადგენდეს დასასრულს, რომელიც არის გამოცხადების წიგნი.

ამიტომ, როდესაც მათეს სახარებაში ვპოულობთ დაბადების წიგნის აღთქმის ისტორიის ხაზის პარალელურ ხაზს, როგორც იგი მოცემულია მეთერთმეტედან ოცდამეორე თავების ჩათვლით, ეს სხვა არაფერია, თუ არა ჭეშმარიტება, რომელსაც მათეს ტომის ლომი ხსნის ბეჭედს. აღთქმის ისტორიის თორმეტი თავი, რომლებიც წარმოდგენილია დაბადების წიგნში, მათეს სახარებაში და გამოცხადებაში, ახლა იხსნება ბეჭდებისგან; და რასაც ჩვენ ვადგენთ, არის ის, რომ მათეს ოცდამესამე თავი წარმოადგენს ბრძენთა და უგუნურთა გამიჯვნას ვენახის იგავში. რვა ვაი ყოფილ აღთქმისეულ ხალხზე, რომელთაც თავიანთი წინასწარმეტყველური შესატყვისი ჰპოვეს რვა სულში, რომლებიც განასახიერებენ ას ორმოცდაათხ ათასს, რომელნიც უსაფრთხოების კიდობანზე ადიან. 23 წარმოადგენს იმ საქმის გამოსახულებას, რომელიც ზეციურ საწმიდარში დაიწყო, როდესაც 2300 დღე დასრულდა 1844 წლის 22 ოქტომბერს, და კვლავაც ასე იქნება მოახლოებული საკვირაო კანონის დროს. 23-ე თავი ამ ჭეშმარიტებას აღნიშნავს.

ოცდამეოთხე თავი ვითარდება იმ დროს, როცა ქრისტემ ახლახან დაასრულა თავისი საუბარი განდგომილ ისრაელთან და უკანასკნელად დატოვა იუდეველის ტაძარი. რიცხვი 24 არის ძველი ისრაელიდან ახალ ისრაელზე გადასვლის სიმბოლო, სწორედ ის წერტილი წინასწარმეტყველურ ისტორიაში, სადაც ქრისტე იდგა, როცა მან თავისი უწყება მათეს ოცდამეოთხე თავში წარმოთქვა. მათეს 24-ე თავის წინასწარმეტყველური უწყება არის ღვთიური ილუსტრაცია „ხაზზე ხაზი“ მეთოდოლოგიისა, რომელიც განსაკუთრებით ეხება მილერიტების ისტორიას და, მაშასადამე, ას ორმოცდაათხ ათასის ისტორიას. 24 წარმოდგენილია გამოცხადების მეთორმეტე თავის ეკლესიით, რომელიც დგას მთვარეზე, რომელიც ირეკლავს სიმართლის მზის ნათელს. მის თავზე არის თორმეტი ვარსკვლავი, რომლებიც 24-ს წარმოადგენს, რადგან იგი განასახიერებს იმ ისტორიას, რომელსაც ქრისტეს შობამდე მივყავართ, როდესაც ძველი ისრაელის 12 ტომი ახალი ისრაელის თორმეტ მოწაფედ უნდა ქცეულიყო. ოცდამეოთხე თავში

წარმოდგენილია მილერიტების ისტორია 1798 წლიდან დიდ იმედგაცრუებამდე. შემდეგ მოდის მათეს 25-ე თავი.

რიცხვი 25 ლევანთა სიმბოლოა, კეთილთა იქნება ისინი თუ ბოროტთა, მაგრამ არანაკლებ მნიშვნელოვანია, რომ იგი ბრძენ და ბოროტ ლევანთა განცალკევებასაც წარმოადგენს. მათეს 25-ში, სამი მოწმის, ანუ სამი იგავის საფუძველზე, იდენტიფიცირებულია განცალკევების პროცესი, რომელსაც წარმოადგენს რიცხვი ოცდახუთი. რა თქმა უნდა, ათი ქალწულის იგავი მილერიტების ისტორიას გამოხატავს და აგრეთვე ას ორმოცდაოთხი ათასის ისტორიასაც. ეს ისტორია პირველი ანგელოზის ისტორიაა; ტალანტების იგავი — მეორე ანგელოზი, ხოლო ცხვრებისა და თხების იგავი — მესამე ანგელოზის სამსჯავრო.

ოცდამეექვსედან ოცდამერვე თავების ჩათვლით წარმოდგენილია პასექის ისტორია ჯვარცმისშემდგომი სახარებისეული დავალების ჩათვლით.

და იყო ასე: როცა იესომ დაასრულა ყოველივე ეს სიტყვები, უთხრა თავის მოწაფეებს: თქვენ იცით, რომ ორი დღის შემდეგ არის პასექის დღესასწაული, და კაცის ძე მიეცემა, რათა ჯვარს აცვან. მათე 26:1, 2.

26-ე თავში წარმოდგენილი სხვადასხვა გზამარკერების შეჯამება ასეთია: მესამეიდან მეხუთე მუხლამდე მოცემულია იესოს მოკვლის შეთქმულება. შემდეგ, მეექვსედან მეცამეტე მუხლამდე, იესო ბეთანიაში არის ცხებული. მეთოთხმეტედან მეთექვსმეტე მუხლამდე იუდა გასცემს ქრისტეს ოცდაათ ვერცხლად. შემდეგ მოდის პასექი მის მოწაფეებთან ერთად, მეჩვიდმეტედან ოცდამეხუთე მუხლამდე. ოცდამეექვსედან ოცდამეცხრე მუხლამდე იესო აწესებს უფლის სერობას, ხოლო ოცდამეათე მუხლში იესო წინასწარმეტყველებს პეტრეს უარყოფას. ოცდამეთექვსმეტედან ორმოცდამეექვსე მუხლამდე იესო გეტსიმანიაშია. ორმოცდამეშვიდედან ორმოცდამეთექვსმეტე მუხლამდე იესო დაპატიმრებულია, შემდეგ კი, ორმოცდამეჩვიდმეტედან სამოცდამერვე მუხლამდე, იესო დგას კაიაფასა და სინედრიონის წინაშე. სამოცდამეცხრე მუხლიდან მოყოლებული გადმოცემულია პეტრეს მიერ ქრისტეს უარყოფა. ეს თავი შეიცავს ათ კონკრეტულ გზამარკერს, რომლებიც უკანასკნელ დღეებში უნდა განმეორდეს.

ოცდამეშვიდე თავსაც აქვს ათი მკაფიო ნიშნული. იესო გადაეცემა პილატეს, შემდეგ იუდა თავს იკლავს ჩამოხრჩობით, შემდეგ იესო მიჰყავთ პილატეს წინაშე, შემდეგ ბარაბა აირჩევა, პილატე იესოს ჯვარზე საცმელად გადასცემს, შემდეგ იესოს დასცინიან, შემდეგ ხდება ჯვარცმა, შემდეგ იესოს სიკვდილი, შემდეგ იესო იკრძალება, და შემდეგ საფლავთან მდგომი მცველები მოწმობენ.

ოცდამერვე თავს მხოლოდ სამი ნიშნული აქვს: პირველი არის აღდგომა, მას მოსდევს სინედრიონის სიცრუე, შემდეგ კი — დიდი დავალება. სამი თავი, ჯვრის ოცდასამი მკაფიო ნიშნულით, რომლებიც განმეორდება ას ორმოცდაოთხი ათასის ისტორიაში.

მათე 26 – ათი გზისნიშანი

1. მთავარ მღვდელმთავართა და უხუცესთა შეთქმულება იესოს მოსაკლავად (მუხლ. 3–5)
2. ბეთანიაში ცხება ალაბასტრონის კოლოფიანი ქალის მიერ (მუხლ. 6–13)
3. იუდა თანხმდება, იესო გასცეს ოცდაათ ვერცხლად (მუხლები 14–16)
4. პასექის მომზადება და შეჭმა მოწაფეებთან ერთად (მუხლ. 17–25)
5. უფლის სერობის დადგენა (მუხლები 26–29)
6. პეტრეს უარყოფის წინასწარმეტყველება (მუხლები 30–35)
7. გეთსემანიაში ტანჯვა (მუხლ. 36–46)
8. იესოს ღალატი და დაპატიმრება (მუხლები 47–56)
9. იესო კაიაფასა და სინედრიონის წინაშე გასამართლდა (მუხლ. 57–68)
10. პეტრეს სამგზისი უარყოფა (მუხ. 69–75)

მათე 27 — ათი სასაზღვრო ნიშანი Thus far in this section, Matthew traces Christ from the rejection by Israel through the events of His suffering and death, all according to prophecy. But now the Holy Spirit continues beyond the death of Christ to mark ten distinct waymarks before the Gospel reaches “all nations” and “all the world.” The chapter itself is not merely historical narrative; it is also prophetic structure. Each event is placed in moral and dispensational order, revealing the transition from Messiah rejected on earth to the risen Christ whose Gospel must go forth universally. აქამდე, ამ განყოფილებაში, მათე აღწერს ქრისტეს გზას ისრაელის მიერ უარყოფიდან მისი ტანჯვისა და სიკვდილის მოვლენებამდე, ყოველივე ამას წინასწარმეტყველების თანახმად. მაგრამ ახლა სულიწმიდა ქრისტეს სიკვდილსაც გასცდება და აღნიშნავს ათ მკაფიო სასაზღვრო ნიშანს, ვიდრე სახარება მიაღწევს „ყოველ ერს“ და „მთელ ქვეყნიერებას“. ეს თავი მხოლოდ ისტორიული თხრობა კი არ არის; იგი აგრეთვე წინასწარმეტყველური წყობაა. ყოველი მოვლენა განთავსებულია ზნეობრივი და დისპენსაციური წესრიგით, რითაც ცხადდება გადასვლა დედამიწაზე უარყოფილი მესიისგან აღდგომილ ქრისტემდე, რომლის სახარებაც საყოველთაოდ უნდა გავრცელდეს. 1. Christ delivered to the Gentile power (Matt. 27:1–2). This marks the transfer of the case from the Jewish leaders to the civil authority of the nations. Israel had rejected their Messiah; now He is formally handed over to the fourth Gentile empire, as Daniel’s prophecy had anticipated. The guilt of the people is fully manifested. 1. ქრისტე წარმართთა ხელისუფლებას გადაეცა (მათ. 27:1–2). ეს აღნიშნავს საქმის გადასვლას იუდეველთა წინამძღოლთაგან ხალხთა სამოქალაქო ხელისუფლებასთან. ისრაელმა უარყო თავისი მესია; ახლა იგი ოფიციალურად გადაეცემა მეოთხე წარმართულ იმპერიას, როგორც დანიელის წინასწარმეტყველებამ წინასწარ გამოაცხადა. ხალხის დანაშაული სრულად ვლინდება. 2. Judas bears witness

and perishes (Matt. 27:3–10). The betrayer confesses the innocence of Christ, returns the silver, and goes to his own place. Even in apostasy there is testimony to the righteousness of the Sufferer. The priests, who scruple to put the money into the treasury, show their religious hypocrisy while fulfilling prophecy in the purchase of the potter's field. 2. იუდა მოწმობს და ილუპება (მათ. 27:3–10). გამცემი აღიარებს ქრისტეს უმანკოებას, აბრუნებს ვერცხლს და მიდის თავის ადგილას. განდგომილებაშიც კი არსებობს მოწმობა ტანჯულის სიმართლის შესახებ. მღვდლები, რომლებიც ერიდებიან ამ ფულის საგანძურში შეტანას, თავიანთ რელიგიურ თვალთმაქცობას ამჟღავნებენ, ამავე დროს კი წინასწარმეტყველებას ასრულებენ მექოთნის მიწოდვის შესყიდვით. 3. Christ confessed before the governor and chosen for crucifixion (Matt. 27:11–26). The Lord witnesses the good confession before Pilate. Though the governor discerns His innocence, the crowd chooses Barabbas and demands Jesus. Here human government, popular will, and religious leadership unite against the Just One. 3. ქრისტე აღიარებულ იქნა მმართველის წინაშე და ჯვარცმისთვის იქნა არჩეული (მათ. 27:11–26). უფალი პილატეს წინაშე კეთილ აღსარებას ამოწმებს. თუმცა მმართველი ხედავს მის უმანკოებას, ბრბო ბარაბასს ირჩევს და იესოს ითხოვს. აქ ადამიანური მმართველობა, სახალხო ნება და რელიგიური ხელმძღვანელობა ერთიანდება მართლის წინააღმდეგ. 4. Christ mocked as King (Matt. 27:27–31). The Gentile soldiers clothe Him in mock royalty and deride Him. Yet in their mockery they unwittingly proclaim the truth: He is the King. Rejected by Jew and mocked by Gentile, He bears the full scorn of man. 4. ქრისტე მეფედ იქნა დაცინული (მათ. 27:27–31). წარმართი ჯარისკაცები მას დასცინიან სამეფო სამოსით შემოსილს. მაგრამ თავიანთ დაცინვაშივე უნებლიეთ აცხადებენ ჭეშმარიტებას: იგი მეფეა. იუდეველთა მიერ უარყოფილი და წარმართთა მიერ დაცინული, იგი იტვირთავს ადამიანის სრულ აზუზად აგდებას. 5. Christ crucified, with the title over His head (Matt. 27:32–44). The King is crucified. The inscription declares Him “THIS IS JESUS THE KING OF THE JEWS.” The leaders reject Him, the passersby revile Him, and even the robbers cast reproach upon Him. Yet the very form of His rejection becomes His public testimony. 5. ქრისტე ჯვარს აცვეს, და მის თავზე წარწერა იყო (მათ. 27:32–44). მეფე ჯვარს აცვეს. წარწერა აცხადებს მას: „ეს არის იესო, იუდეველთა მეფე“. წინამძღოლები მას უარყოფენ, გამვლელები ლანძღავენ, და ყაჩაღებიც კი აყრიან მას გმობას. მაგრამ მისი უარყოფის თვით ეს სახეც კი მის საჯარო მოწმობად იქცევა. 6. The darkness, the cry, and the death of Christ (Matt. 27:45–50). Now comes the central wonder: during the three hours of darkness the Lord enters the full depth of atoning suffering under divine judgment. His cry, “My God, my God, why hast thou forsaken me?” expresses what none but He could bear. Then, having accomplished the work, He yields up His spirit. 6.

სიბნელე, ღაღადი და ქრისტეს სიკვდილი (მათ. 27:45–50). ახლა დგება მთავარი სასწაული: სამსაათიანი სიბნელის განმავლობაში უფალი შედის საღვთო მსჯავრის ქვეშ გამომსყიდველი ტანჯვის სრულ სიღრმეში. მისი ღაღადი — „ღმერთო ჩემო, ღმერთო ჩემო, რად მიმატოვე?“ — გამოხატავს იმას, რისი ტარებაც მის გარდა არავის შეეძლო. შემდეგ კი, საქმის აღსრულების შემდეგ, იგი სულს განუტევენ. 7. The veil rent, graves opened, and the centurion’s confession (Matt. 27:51–54). The immediate effects of His death appear. The veil of the temple is torn from top to bottom, signifying that access to God is opened through His death. The earth quakes, rocks are split, graves are opened, and Gentile lips confess, “Truly this was the Son of God.” Creation and conscience respond to the death of Christ. 7. კრეტსაბმელი გაიხა, სამარხები გაიხსნა და ასისტავის აღსარება ისმის (მათ. 27:51–54). მყისვე ვლინდება მისი სიკვდილის შედეგები. ტაძრის კრეტსაბმელი ზემოდან ქვემოდან იხევა, რაც ნიშნავს, რომ ღმერთთან მისასვლელი გზა მისი სიკვდილით გაიხსნა. მიწა ირყევა, კლდეები იპობა, სამარხები იხსნება, და წარმართის ბაგეები აღიარებენ: „ქემმარიტად, ეს იყო ძე ღვთისა“. ქმნილება და სინდისი ქრისტეს სიკვდილს პასუხობენ. 8. Faithful women remain as witnesses (Matt. 27:55–56). While the male disciples have fled, many women are there beholding afar off. Their presence preserves a remnant testimony of affection and fidelity in the hour of universal failure. 8. ერთგული ქალები მოწმეებად რჩებიან (მათ. 27:55–56). მაშინ, როდესაც მამაკაცი მოწაფეები გაქცეულნი არიან, მრავალი ქალი იქ დგას და შორიდან შეჰყურებს. მათი ყოფნა ინარჩუნებს ნაშთისეულ მოწმობას სიყვარულისა და ერთგულებისა საყოველთაო მარცხის ჟამს. 9. Christ buried by the rich man (Matt. 27:57–61). Joseph of Arimathaea, a rich man and disciple, lays the body of Jesus in his own new tomb. Thus Isaiah 53:9 is fulfilled: “with the rich in his death.” Even in burial the hand of God orders all. 9. ქრისტე მდიდარი კაცის მიერ დაიმარხა (მათ. 27:57–61). იოსებ არიმათიელი, მდიდარი კაცი და მოწაფე, იესოს სხეულს თავის ახალ სამარხში დაასვენებს. ასე სრულდება ესაია 53:9: „მდიდართან იყო მისი სიკვდილისას“. თვით დამარხვაშიც კი ღმერთის ხელი განაგებს ყველაფერს. 10. The sepulchre sealed and watched (Matt. 27:62–66). The world attempts to secure the grave against the possibility of resurrection testimony. Priests and Pharisees remember Christ’s words more carefully than His disciples do. The stone is sealed and the watch set—but all only serves to make the coming triumph undeniable. 10. სამარხი დაიბეჭდა და დაიცვეს (მათ. 27:62–66). ქვეყნიერება ცდილობს, სამარხი უზრუნველყოს აღდგომის მოწმობის შესაძლებლობის წინააღმდეგ. მღვდლები და ფარისევლები ქრისტეს სიტყვებს მის მოწაფეებზე უფრო ყურადღებითაც კი იხსენებენ. ქვა იბეჭდება და გუმბაგი დგება — მაგრამ ეს ყველაფერი მხოლოდ იმას ემსახურება, რომ მომავალი ტრიუმფი უეჭველი გახდეს. These ten

waymarks carry us from Messiah delivered up to the point where every human precaution is taken against His rising again. The next chapter will show that all such opposition is vain. The rejected King is about to stand in resurrection power, and the Gospel founded on His death and victory will go out beyond Israel to the nations. ეს ათი სასაზღვრო ნიშანი მიგვიყვანებს იმ მომენტამდე, როდესაც მესია გადაცემულია და ყოველგვარი ადამიანური სიფრთხილეა მიღებული მისი კვლავ აღდგომის წინააღმდეგ. მომდევნო თავი აჩვენებს, რომ ყოველი ასეთი წინააღმდეგობა ამაოა. უარყოფილი მეფე აღდგომის ძალით დადგომას აპირებს, და მის სიკვდილსა და გამარჯვებაზე დაფუძნებული სახარება ისრაელის ფარგლებს გასცდება და ხალხებთან წავა.

1. იესო გადაეცა პილატეს (მუხლ. 1–2)
2. იუდას სინანული და თვითმკვლელობა (მუხლები 3–10)
3. იესო პილატეს წინაშე — ოფიციალური რომაული სასამართლო პროცესი (მუხლ. 11–14)
4. ბარაბასის არჩევა იესოს ნაცვლად (მუხლები 15–26)
5. პილატე გადასცემს იესოს ჯვარცმისათვის (მოიცავს ბარაბას გათავისუფლებას)
6. ჯარისკაცთა მიერ დაცინვა და შოლტით გვემა (მუხლ. 27–31)
7. ჯვარცმა (მუხლები 32–44)
8. იესოს სიკვდილი (მუხლები 45–50)
9. ზებუნებრივი ნიშნები და იოსებ არიმათიელის მიერ დაკრძალვა (მუხ. 51–61)
10. საფლავთან მცველის დაყენება (მუხლები 62–66)

მათე 28 – სამი ორიენტირი

1. აღდგომა და ცარიელი სამარე (მუხლები 1–10)
2. მთავარი მღვდლებისა და უზუცესთა სიცრუე ჯარისკაცების მიმართ (მუხლები 11–15)
3. დიდი დავალება (მუხლები 16–20)

როგორც ქრისტეს გამოცდილებამ — ბეთანიაში ცხებიდან დიდ დავალებამდე — აღნიშნო მისი მიწიერი მსახურების დასასრული და სახარების დასაწყისი ყველა ერისათვის, ასევე ესაქმნა გზის მაჩვენებლები კვლავ მეორდება ღვთის ნათამის გამოცდილებაში, როდესაც ისინი მიახლოებულნი არიან მადლის ვადის დასასრულსა და თავიანთ საბოლოო ტრიუმფს.

ოცდამეექვსედან ოცდამერვე თავების ჩათვლით წარმოდგენილია პასექის ისტორია, რომელიც აგებულია 23 მკაფიო ნიშნულზე და რომლებიც მეორდება ისტორიის განმავლობაში, როგორც საკვირაო კანონის შემოღებამდე, ისე მის შემდეგ.

„ქრისტეს მოსვლა, როგორც ჩვენი მღვდელმთავრისა, უწმინდესში, საწმიდრის განსაწმენდად, როგორც ეს დანიელის 8:14-შია ნაჩვენები; კაცის ძის მოსვლა

ძველთაგან მყოფთან, როგორც ეს დანიელის 7:13-შია წარმოდგენილი; და უფლის მისვლა თავის ტაძარში, როგორც ეს მალაქიამ იწინასწარმეტყველა, — ყოველივე ეს ერთი და იმავე მოვლენის აღწერილობებია; და იმავე მოვლენას ასევე განასახიერებს სასიძოს მოსვლა ქორწილში, როგორც ქრისტემ აღწერა მათეს 25-ში, ათი ქალწულის იგავში.“ დიდი ბრძოლა, 427.

2300 დღის დასასრული, 1844 წლის 22 ოქტომბერს, კვლავ მეორდება კვირადღის კანონთან. მათეს უკანასკნელ სამ თავში განთავსებული 23 სასაზღვრო ნიშანი ავლენს იმ ძვირფას სისხლს, რომელიც გამოიყენება ღვთაებრიობისა და ადამიანობის შესაერთებლად.

„ზედა საწმიდარში ადამიანის სასარგებლოდ ქრისტეს შუამდგომლობა ხსნის გეგმისათვის ისევე არსებითია, როგორც მისი სიკვდილი ჯვარზე. თავისი სიკვდილით მან დაიწყო ის საქმე, რომლის დასასრულებლადაც, აღდგომის შემდეგ, ზეცად ამაღლდა. ჩვენ რწმენით უნდა შევიდეთ ფარდის შიგნით, „სადაც ჩვენი გულისთვის წინამორბედი შევიდა.“ ებრაელთა 6:20. იქ კალვარიის ჯვრიდან მომდინარე ნათელი აირეკლება. იქ ჩვენ შეგვიძლია უფრო მკაფიოდ ჩავწვდეთ გამოსყიდვის საიდუმლოებებს. ადამიანის ხსნა ზეცისთვის უსასრულო ფასად აღსრულდა; გაღებული მსხვერპლი თანაზომადია ღვთის დარღვეული კანონის უგანიერეს მოთხოვნებთან. იესომ გახსნა გზა მამის ტახტისკენ, და მისი შუამდგომლობის მეშვეობით ყოველთა გულწრფელი სურვილი, ვინც მას რწმენით მიმართავს, შეიძლება წარდგენილ იქნეს ღვთის წინაშე.“ *The Great Controversy*, 489.

მათეს 23-ე თავი ხაზს უსვამს განაჩენს ცრუ მღვდლობის მიმართ. 26-ედან 28-ე თავების ჩათვლით წარმოადგენს 23-ე თავის ომეგას. ყალბმა ლევიანებმა, ოთხი თაობის განმავლობაში მოხუცთა მზარდმა ამბოხებამ, წარმოშვა უკანასკნელი სამი თავის სასაზღვრო ნიშნები.

ოცდამეოთხე თავი ხაზზე ხაზის მეთოდოლოგიას ქრისტეს მეთოდოლოგიად განსაზღვრავს, რადგან იგი იერუსალიმის განადგურებას იყენებს იმის აღსაწერად, რაც არის, რაც იყო და რაც იქნება.

იერუსალიმის დაცემა ქრისტეს შობიდან 70 წელს, წლის იმავე დღეს მოხდა, რომელ დღესაც იერუსალიმი პირველად დაანგრია ნაბუქოდონოსორმა. ნაბუქოდონოსორის მიერ იერუსალიმის განადგურება წარსული ისტორია იყო, ხოლო ქრისტეს ისტორია, როდესაც ტიტუსმა იერუსალიმი აიღო, სამყაროს დასასრულს განასახიერებდა. მათე 24 ხაზს უსვამს „ხაზი ხაზზე“ მეთოდოლოგიას და ამგვარად „მეთოდოლოგიას“ წინასწარმეტყველური მოწმობის ერთ ელემენტად განსაზღვრავს.

სწორედ 24-ე თავში ახდენს ქრისტე იმ აუცილებლობის განსაზღვრას, რომ გაგებულ იქნეს დანიელ წინასწარმეტყველის მიერ თქმული „გატილების სიბილწე“—უილიამ მილერის ძირეულად ფუძემდებლური გაგება და ის სიმბოლო, რომელიც დანიელში ხილვას ამყარებს. იგი აგრეთვე წარმოადგენს ადვენტიზმის ამბოხებას, რადგან მათ უარყვეს დანიელის წიგნში „ყოველდღიურის“ შესახებ მილერიტული გაგება და ამგვარად ეზიარნენ 2 თესალონიკელთა მეორე თავში მოხსენიებულ ძლიერ საცთურს.

ეს თავი უშუალოდ უკავშირდება ლუკას 21-ს და ამგვარად მიუთითებს 1840 წლის 11 აგვისტოდან 1844 წლის 22 ოქტომბრამდე პერიოდზე, რომელიც წინასახედ წარმოადგენს 9/11-იდან საკვირაო კანონამდე მონაკვეთს. იგი ასევე უკავშირდება ლუკას 21:24-ში მოხსენიებულ „წარმართთა ჟამებს“, რაც მოსეს „შვიდი ჟამის“ გახსნის ერთ-ერთი ძირითადი გასაღებია, და ამავე დროს შეესაბამება გამოცხადების მეთერთმეტე თავში ტაძრის გაზომვას.

ოცდამესამე თავიდან დაწყებული, შემდეგ 24-ითა და 25-ით, და შემდეგ დასასრულს 26-იდან 27-ის ჩათვლით თავებით — სამი თავი, რომელთაც გააჩნიათ ოცდასამი საზომი ნიშანი, რომლებიც არიან ოცდამესამე თავის ალფას ომეგა. ოცდამეექვსე თავი, დამატებული ოცდამეშვიდესა და ოცდამერვეს, უდრის „81“-ს, რაც მღვდლობის სიმბოლოა. სამი მოწმის საფუძველზე (დაბადება, მათე და გამოცხადება), 11-იდან 22-ის ჩათვლით თავები ერთი ხაზია. 23-იდან 28-ის ჩათვლით თავები ჭეშმარიტების ხაზია, რომელიც იწყება 23-ით და მთავრდება 23-ით.

პირველიდან მეათე თავების ჩათვლით წარმოდგენილია მათეს წიგნში არსებულ სამ წინასწარმეტყველურ ხაზთაგან პირველი: ათი თავი, შემდეგ თორმეტი თავი, და შემდეგ ექვსი თავი. შთაგონება გვაუწყებს, რომ ბიბლიის ყველა წიგნი ერთიანდება და სრულდება გამოცხადებაში; მაშასადამე, ბიბლიის ყველა წიგნი ერთიანდება და სრულდება მათეში. მათე, როგორც იუდას ტომის ლომის სახე, გამოყოფს თორმეტ განსხვავებულ მესიანურ წინასწარმეტყველებას, და ეს თორმეტი მონაკვეთი წარმოშობს მილერიტების ისტორიისა და ას ორმოცდაოთხი ათასის გზის ნიშნულებს. როგორც გამოცხადების წიგნი იწყება იესო ქრისტეს გამოცხადებით, მათეს პირველი თავი წარმოგვიდგენს იესო ქრისტეს გამოცხადებას, რომელიც უკავშირდება მოსეს ცხოვრებასა და მოწმობას, ანტიქრისტეს ისტორიას, და ამავე დროს გამოავლენს გამარჯვებული ეკლესიის სამ ელემენტს, როგორც ისინი წარმოდგენილი არიან წინასწარმეტყველის, მღვდლისა და მეფის სახით.

მათე იწყებს იესო ქრისტეს გამოცხადებით ღმერთის მიერ რჩეულ ხალხთან დადებული აღთქმის კონტექსტში. აბრაამიდან დავითამდე იყო თოთხმეტი თაობა, დავითიდან ბაბილონის ტყვეობამდე — თოთხმეტი თაობა, ხოლო ბაბილონიდან ქრისტემდე — კიდევ თოთხმეტი თაობა. მათესთან მოცემული ქრისტეს გენეალოგია შეესაბამება მოსეს, რადგან მოსე არის ქრისტესი ალფა, ომეგასი. მოსეს ასოცი ოცი წლის სიცოცხლე შეესაბამება ნოეს ისტორიის საცდელი დროის ასოცი ოცი წელს. ამგვარად, ნოეს აღთქმა დაკავშირებულია რჩეული ხალხის აღთქმასთან. მოსეს ასოცი ოცი წელი წარმოადგენს სამ ორმოცწლიან პერიოდს, რომლებიც დასრულდა იმით, რომ მოსემ მოკლა ეგვიპტელი პირველი ორმოცი წლის ბოლოს, ხოლო პირმშობები, ფარაონი და მისი ლაშქარი დაიხოცნენ მეორე ორმოცწლიანი პერიოდის ბოლოს. მეორე ორმოცწლიანი პერიოდი დასრულდა კადემის ამბოხებით, ხოლო მესამე ორმოცწლიანი პერიოდი დასრულდა კადემის მეორე ამბოხებით. ალფას სამივე წინასწარმეტყველური ხაზი კადემით მთავრდება, ხოლო მათეს გენეალოგიის სამი წინასწარმეტყველური ხაზი მთავრდება დავითით, ბაბილონის ტყვეობით და აღთქმის მაცნით.

როცა მოსეს ალფა ქრისტეს ომეგასთან თანხვდება, კადეშის ექვსი მოწმე არსებობს, რაც არის 1863 წელი და საკვირაო კანონი. მათეს გენეალოგია მეფე დავითს კადეშთან ათავსებს, სადაც განდგომილი ადვენტიზმი ბაბილონში მიჰყავთ, მაშინ როცა ქრისტე აღთქმას ამტკიცებს ას ორმოცდაოთხი ათასთან. დავითის საკვირაო კანონთან დაკავშირებით დავითის მეორე მოწმე დგინდება, ხოლო დავითი არის ერთ-ერთი იმ სამი ადამიანური წარმომადგენლიდან, რომლებმაც მსახურება ოცდაათი წლის ასაკში დაიწყეს. ქრისტემ, დავითმა, იოსებმა და ეზეკიელმა ყველამ თავიანთი საქმე ოცდაათი წლის ასაკში დაიწყეს. ერთად, ეს ოთხი ოცდაათი წლისა, რომლებმაც მსახურება დაიწყეს, წარმოადგენენ ღვთაებრიობისა და ადამიანურობის შეერთებას, როდესაც მებრძოლი ეკლესია გარდაიქმნება ძლევამოსილ ეკლესიად. ეს ეკლესია შედგება წინასწარმეტყველის, მღვდლისა და მეფისაგან. ეს გარდაქმნა აღინიშნება საკვირაო კანონთან, რომელიც აგრეთვე კადეშია, ამიტომ მათეს გენეალოგიაში დავითი თანხვდება ოცდაათი წლის დავითს.

მომზადების ოცდაათი წელი შეესაბამება აბრაამის აღთქმის ოთხას ოცდაათ წელს, აგრეთვე მღვდლის ასაკსა და დანიელ 12:11-ის 1290 წელს. მომდევნო სტატიაში განვიხილავთ მათეს წიგნში არსებულ თითოეულ ამ თორმეტ მესიანურ წინასწარმეტყველებას. უპირველესად, მათეში ვადგენთ სამ წინასწარმეტყველურ ხაზს: პირველიდან მეათე თავების ჩათვლით, ამის შემდეგ მეთერთმეტედან ოცდამეორე თავების ჩათვლით, და შემდეგ ოცდამესამედან ოცდამერვე თავების ჩათვლით.

„1844 წლის იმედგაცრუების შემდეგ გარკვეული ხნის განმავლობაში მეც, ადვენტიტთა მთელ სხეულთან ერთად, ვეთანხმებოდი აზრს, რომ მაშინ მადლის კარი სამუდამოდ დაიხურა სამყაროსათვის. ეს პოზიცია მიღებული იყო მანამდე, ვიდრე ჩემი პირველი ხილვა მომეცემოდა. სწორედ ღვთისაგან მოცემულმა ნათელმა გამოასწორა ჩვენი შეცდომა და შესაძლებლობა მოგვცა, გვეხილა ჭეშმარიტი მდგომარეობა.

„მე კვლავაც მჯერა დახურული კარის თეორიისა, მაგრამ არა იმ მნიშვნელობით, რომლითაც ჩვენ თავდაპირველად ვიყენებდით ამ ტერმინს, ან რომლითაც მას ჩემი მოწინააღმდეგენი იყენებენ.

ნოეს დღეებში იყო დახშული კარი. იმ დროს ღვთის სულმა უკუიქცა იმ ცოდვილ მოდგმას, რომელიც წარღვნის წყლებში დაიღუპა. დახშული კარის უწყება თავად ღმერთმა მისცა ნოეს: „ჩემი სული მარადიულად აღარ შეედავება კაცს, რადგან ისიც ხორცია; თუმცა მისი დღეები ას ოცი წელი იქნება“ (დაბადება 6:3).

„აბრაამის დღეებში იყო დახშული კარი. წყალობამ შეწყვიტა სოდომის მკვიდრთათვის ხვეწნა, და ყველა, გარდა ლოტისა, მისი ცოლისა და ორი ასულისა, მოისპო ზეციდან ჩამოგზავნილი ცეცხლით.

ქრისტეს დღეებში დაკეტილი კარი არსებობდა. ღვთის ძემ იმ თაობის ურწმუნო იუდეველებს განუცხადა: „აჰა, თქვენი სახლი გრჩებათ თქვენ ოხრად“ (მათე 23:38).

„დროის ნაკადის გასწვრივ უკანასკნელი დღეებისაკენ მიჰყრობილი მზერით, იმავე უსასრულო ძალამ იოანეს მეშვეობით გამოაცხადა: „ამას ამბობს წმიდა, ჭეშმარიტი,

რომელსაც აქვს დავითის გასაღები, რომელიც ალებს და ვერავინ დახურავს; და ხურავს, და ვერავინ ალებს“ (გამოცხადება 3:7).

„ხილვაში მეჩვენა, და კვლავაც მწამს, რომ 1844 წელს იყო დახშული კარი. ყველა, ვინც იხილა პირველი და მეორე ანგელოზის უწყებების ნათელი და უარყო ეს ნათელი, დარჩა სიბნელეში. ხოლო მათ, ვინც მიიღო იგი და მიიღო სულიწმიდა, რომელიც თან ახლდა ზეციდან მომდინარე უწყების გამოცხადებას, და ვინც შემდგომ უარყო თავისი რწმენა და თავის გამოცდილებას ცთომილებად გამოაცხადა, ამით უარყვეს ღვთის სული, და იგი აღარ ევედრებოდა მათ.“

„ვინც ნათელი არ უხილავთ, მისი უარყოფის ბრალი არ ეკისრებოდათ. მხოლოდ იმ ჯგუფამდე ვერ აღწევდა ღვთის სული, რომელმაც ზეციდან მომავალი ნათელი შეიძულა. და ამ ჯგუფში შედიოდნენ, როგორც უკვე ვთქვე, ერთის მხრივ ისინიც, რომლებმაც, როცა უწყება წარედგინათ, მის მიღებაზე უარი თქვეს, და მეორეს მხრივ ისინიც, რომლებმაც, მიღების შემდეგ, შემდგომ თავიანთი რწმენა უარყვეს. მათ შეიძლებოდა ჰქონოდათ ღვთისმოსაობის სახე და ელიარებინათ თავი ქრისტეს მიმდევრებად; მაგრამ, რადგან ღმერთთან ცოცხალი კავშირი არ ჰქონდათ, სატანის ცდუნებათა ტყვეობაში ჩავარდებოდნენ. ეს ორი ჯგუფი ხილვაშია წარმოდგენილი — ისინი, რომლებმაც ნათელი, რომელსაც მისდევდნენ, ცდუნებად გამოაცხადეს, და წუთისოფლის ბოროტნი, რომლებმაც, ნათლის უარყოფის გამო, ღვთისგან უარყოფილნი იქნენ. არავითარი მითითება არ კეთდება მათზე, ვისაც ნათელი არ უხილავს და ამიტომ მისი უარყოფის ბრალი არ მიუძღვით.“ Selected Messages, წიგნი 1, 62, 63.

„ისინი, ვინც რწმენით მიჰყვებიან იესოს გამოსყიდვის დიდ საქმეში, იღებენ მისი შუამდგომლობის სარგებლობას თავიანთ სასარგებლოდ, ხოლო ისინი, ვინც უარყოფენ ნათელს, რომელიც ამ მსახურების საქმეს გამოაჩენს, ამით არანაირ სარგებლობას არ იღებენ. იუდეველებმა, რომლებმაც უარყვეს ქრისტეს პირველი მოსვლისას მოცემული ნათელი და არ ისურვეს მისი, როგორც ქვეყნის მხსნელის, რწმენით მიღება, ვერ შეძლეს მის მიერ მიტევების მიღება. როდესაც იესო თავისი ამაღლებისას საკუთარი სისხლით შევიდა ზეციურ საწმიდარში, რათა თავის მოწაფეთათვის გადმოეფრქვია თავისი შუამდგომლობის კურთხევანი, იუდეველები სრულ სიბნელეში დარჩნენ, რათა გაეგრძელებინათ თავიანთი უსარგებლო მსხვერპლნი და შესაწირავნი. სახეთა და ჩრდილთა მსახურება შეწყვეტილიყო. ის კარი, რომლის მეშვეობითაც ადამიანებს წინათ ღმერთთან მისვლა შეეძლოთ, უკვე აღარ იყო ღია. იუდეველებმა უარი თქვეს მის მიებაზე იმ ერთადერთი გზით, რომლითაც მაშინ შეიძლებოდა მისი პოვნა — ზეცის საწმიდარში მიმდინარე მსახურების მეშვეობით. ამიტომ მათ ღმერთთან კავშირი ვერ ჰპოვეს. მათთვის კარი დახშული იყო. მათ არ ჰქონდათ ცოდნა ქრისტეზე, როგორც ჭეშმარიტ მსხვერპლსა და ღმერთის წინაშე ერთადერთ შუამდგომელზე; ამიტომაც ვერ იღებდნენ მისი შუამდგომლობის სარგებლობას.“

ურწმუნო იუდეველთა მდგომარეობა ცხადად წარმოაჩენს იმ უყურადღებო და ურწმუნოთა მდგომარეობას, რომლებიც ქრისტიანებად აღიარებულთა შორის არიან და ნებაყოფლობით უცოდინარნი რჩებიან ჩვენი მოწყალე მღვდელმთავრის

მსახურების შესახებ. სახეობრივ მსახურებაში, როდესაც მღვდელმთავარი წმიდათაწმიდაში შედიოდა, მთელი ისრაელი ვალდებული იყო საწმიდრის ირგვლივ შეკრებილიყო და უღრმესი მოკრძალებით დაემდაბლებინა თავისი სულები ღმერთის წინაშე, რათა მიეღოთ თავიანთი ცოდვების მიტევება და არ მოეკვეთათ კრებულიდან. მაშ, რაოდენ უფრო არსებითია ამ ანტიტიპურ შერიგების დღეს, რომ გვესმოდეს ჩვენი მღვდელმთავრის საქმე და ვიცოდეთ, რა მოვალეობებია ჩვენგან მოთხოვნილი.

„ადამიანებს არ ძალუბთ დაუსჯელად უარყონ გაფრთხილება, რომელსაც ღმერთი თავისი წყალობით უგზავნის მათ. ნოეს დღეებში ზეციდან მოევლინა ქვეყნიერებას უწყება, და მათი ხსნა დამოკიდებული იყო იმაზე, თუ როგორ მოეპყრობოდნენ ამ უწყებას. რადგან მათ უარყვეს გაფრთხილება, ღვთის სული წაერთვა ცოდვილ მოდგმას და ისინი წარღვნის წყლებში დაიღუპნენ. აბრაამის დროს წყალობამ შეწყვიტა ვედრება სოდომის დამნაშავე მცხოვრებთათვის, და ლოტის, მისი ცოლისა და ორი ასულის გარდა, ყველანი ზეციდან ჩამოგზავნილმა ცეცხლმა შთანთქა. ასევე იყო ქრისტეს დღეებში. ღვთის ძემ იმ თაობის ურწმუნო იუდეველებს გამოუცხადა: „აჰა, გრჩებათ თქვენი სახლი ოხრად.“ მათე 23:38. უკანასკნელ დღეებს გადმოხედავს იგივე უსასრულო ძალა და იმათ შესახებ, რომელთაც „არ მიიღეს ჭეშმარიტების სიყვარული, რათა ცხონებულიყვნენ“, აცხადებს: „ამისათვის მოუვლენს მათ ღმერთი ძლიერ ცთომილებას, რათა ირწმუნონ სიცრუე, რათა დაისაჯონ ყველანი, რომელთაც არ ირწმუნეს ჭეშმარიტება, არამედ მოიწონეს უსამართლობა.“ 2 თესალონიკელთა 2:10–12. როგორც კი ისინი უარყოფენ მისი სიტყვის სწავლებებს, ღმერთი წარუდებს მათ თავის სულს და ტოვებს იმ საცდურთა ხელში, რომლებიც უყვართ.“ დიდი ბრძოლისა, 430, 431.